

όμενον εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀναρρώσεως πολ-
αχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.):
Νὰ δὲ γάνονμ' κᾶν ἀρρωστικό τὸν ἀρρωστο (κᾶν=κανένα)
Θράκ. (Σκοπ.) Δὼ με ἕνα μῆλο νὰ τὸ ᾄω γιὰ ἀρρωστικό
Ηπ. Τίπο ἀρρωστικά θέλεις; (τίπο=τίποτε) Ὁφ. Τιδὲν
ἀρρωστικὸν κ' εὐρήκω νὰ δῶω εἰς τὸ παιδί μ' (δὲν εὐρί-
σκω τίποτε ἀρ. νὰ δώσω εἰς τὸ παιδί μου) Τραπ. Χαλδ.
Φρ. Ἀρρωστικό σὲ ζητῶ (σὲ ζητῶ ὥς ἐάν ἐξήτουν ἀρρω-
στικό. Εἰρων. πρὸς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα
αἰδῶν) Κρήτ. || Παροιμ.

Ὅποταν ποῖς με κὶ ἀρρωστῶ, τ' ἀρρωστικά σ' κ'ι θέλω
ἔταν μὲ κάμνης ν' ἀρρωστήσω, δὲν θέλω τὰ ἀρρωστικά
σου. Δυσσαρεστεῖται τις ἀκούων λόγους παραμυθητικούς
παρὰ τοῦ αἰτίου τῆς συμφορᾶς του) Κερασ. || Ἀσμ.

Ἐχον-ν-ἄντρα κ' εἶν' ἀρρουστοὺς τῶρα δώδικα χρόνια
κὶ μοῦ γυρεν' ἀρρουστικά κ' τὸν κόσμον δὲν τὰ βρῖσκον,
γυρεν' ἀπὸ λαγὸ τυρὶ κὶ ἀπ' ἀργιγίδι γάλα
Εὐβ.

Ξένος κ' τὰ ξένα ἐρρώστεισεν χρόνον καὶ πέντε μέρας
κὶ ἀρρωστικά ψαλάφεισεν ντὸ κ' εἶν', ντὸ κ' εἰρικοῦνται,
ἀγροῦλαφίτσας ξύγαλαν, ἀγροῦπροβάτον γάλαν
Κερασ.

Ἡ τρυγὸνα μ' ἐρρώστεισεν μὲ τ' ἔμορφα τὰ κάλλᾶ,
ἀρρωστικά θὰ φέρ' ἄτεν καὶ Γιάφας πορτοκάλλᾶ
(τρυγὸνα=φίλη, ἐρωμένη) Κρώμν. Συνών. ξαρρω-
στικό, ξορῆξι. 3) Ἡ εἰς τὸν νοσηλεύοντα ἱατρὸν δι-
δομένη ἀμοιβή, τὰ ἱατρα Πόντ. (Κερασ.)

*ἀρρωστικόπουλλο τό, ἀρρωστικόπον Πόντ. (Σάντ.
Σταυρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀρρωστικό διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.
Ἐλάχιστόν τι ἔδεσμα ἢ γλύκυσμα ἢ ὀπωρικὸν ζητού-
μενον ὑπὸ τοῦ ἀσθενοῦς ἢ προσφερόμενον εἰς αὐτὸν κατὰ
τὸν χρόνον τῆς ἀναρρώσεως ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἄοι ἐμέν, μάννα, Ἄοι ἐμέν, πόνεισεν τὸ καρδόπο μ',
τέρεν καὶ φέρεν γιαιτρικὸν ἕναν ἀρρωστικόπον
Σταυρ.

ἀρρωστίλα ἢ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.
Ἡ ἰδιάζουσα τοῦ ἀσθενοῦς κατάστασις: Φρ. Μυρίζει
ἀρρωστίλα (φαίνεται πῶς εἶναι ἀρρωστος) Λεξ. Δημητρ. Μν-
ρίζει ἀρρωστίλας Λακων. Μάν. Συνών. ἀρρωστονλέα.

ἀρρωστόκαιρος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τοῦ οὐς. καιρός.
Ἀτμοσφαιρική κατάστασις νοσηρά: Δὲ μπορῶ νὰ βγῶ
ἔξω μ' αὐτὸν τὸν ἀρρωστόκαιρο. Αὐτὸς ὁ ἀρρωστόκαιρος μ' ἔρ-
ριξε κ' τὸ κρεβάτι.

ἀρρωστοκεφαλιὰ ἢ, Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τοῦ οὐς. κεφάλι.
Ὁ πόνος τῆς κεφαλῆς: Πάει νὰ πετάξῃ ὁ νοῦς μου ἀπὸ
τὴν ἀρρωστοκεφαλιὰ ποῦ με κρατεῖ! Συνών. πονοκεφα-
λιά, πονοκέφαλος.

ἀρρωστολόγος ὁ, Λευκ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τοῦ -λόγος, περὶ οὗ
ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910)
247 κέξ.

Τὸ ἔντομον ἀρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.
ἀρρωστόμυγα ἢ, Πελοπν. (Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ.)
Ἐκ τῶν οὐς. ἀρρώστια καὶ μυῖγα.
Τὸ ἔντομον ἀρρωσταρίδα, ὁ ἰδ.

ἀρρωστος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρρουστοὺς βόρ.
ἰδιώμ. ἀρρουδοὺς Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀρρουστο
Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρουστον Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀρρ'στο
Καλαβρ. ἀρρουστε Τσακων. ἄωστος Θράκ. (Ταῖφ.)
ἄουστους Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρρωστος. Περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ρ
ἐν τῷ ἄωστος ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 32.

1) Ὁ μὴ ὄν ὑγιής, ἀσθενής, καχεκτικός ἐνθ' ἄν.:
Εἶμαι ἀρρωστος καὶ δὲν μπορῶ νὰ δουλεύω. Ἦτανε βαρεὰ
ἀρρωστη κ' τὸ κρεβάτι. Τὸ παιδί εἶν' ἀρρωστο καὶ δὲν τρώ-
γει τίποτε. Ὁ ἀρρωστος ἐβάρυνε - καλυτέρευε - πάει καλύτερα
- πάει χειρότερα κοιν. Ἐπесе βαρεὰ ἄωστος (βαρεὰ = βαρεὰ)
Ταῖφ. || Παροιμ.

Παρηγοριὰ κ' τὸν ἀρρωστο ὥσπον νὰ βγῇ ἢ ψυχὴ του
(ἐπὶ τοῦ παραμυθουμένου μέν, οὐδεμίαν δὲ ἔχοντος ἐλπίδα)
Πελοπν. κ.ά. Γνωμ. Ὁ,τι θέλει ὁ ἀρρωστος θέλει καὶ ὁ γιερὸς
(ὁ περιποιούμενος ἀσθενῇ δὲν πρέπει ν' ἀποστερῇ πάσης
φροντίδος καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ὑγιεῖς) Πελοπν. Ἀρ-
ρώστον μοῦτρα φαίνονται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλλες (ἐπὶ τοῦ
πλήρη μὲν ἔχοντος τὸν στόμαχον, ἀλλ' ἀρνούμενου ὅτι
ἔφαγεν διὰ νὰ λάβῃ καὶ ἄλλην τροφήν) Κεφαλλ. || Ποίημ.

Φωτὶα τρώει τὸ σίδερο καὶ σάρακας τὸ ξύλο
κ' ἐσὺ μοῦ τρώς τὰ νεῖα μου σὰν ἀρρωστος τὸ μῆλο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,242. Συνεκδ. καὶ ἐπὶ ἀγροῦ Μακεδ.
(Χαλκιδ.): Ἀρρουστον χουράφ' (ἀγρὸς ὀργωθείς ἐν καιρῷ
βροχῶν, καταπατηθεὶς δὲ ὑπὸ ζῶων καὶ οὕτω καταστάς
ἀκατάλληλος πρὸς σποράν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστά-
ρις. 2) Ἀμυδρός, ἐπὶ φωτὸς ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 157:
Τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀνάψει, τὰ μάτια του λάμπανε μ' ἕνα ἄρ-
ρωστο φῶς. Συνών. ἀρρωστιάρης 2, τσιμπλιάρης.

ἀρρωστότοπος ὁ, πολλαχ.
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τοῦ οὐς. τόπος. Ἡ λ.
καὶ παρὰ Σομ.
Τόπος νοσηρός.

ἀρρωστονλέα ἢ, Κρήτ. (Χαν.) ἀρρωστονλέα Κρήτ.
Πελον. (Μάν.) ἀρρωστονλέ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ονλέα, δι' ἣν ἰδ. -ονλέα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,245 κέξ.

Ἡ ἰδιάζουσα ὁσμὴ τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται τις πλησιά-
ζων ἀρρωστον, ἰδίᾳ ἢ δυσοσμία τῆς ἀναπνοῆς: Ὁ δεῖνα
μυρίζει ἀρρωστονλέα Μάν. Αὐτὸς βγάζει μὲν ἀρρωστονλέ
Κρήτ. Συνών. ἀρρωστίλα.

ἀρρωστονλεάζω Κρήτ.
Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρρωστονλέα.
Ἐχω διάθεσιν πρὸς ἀσθένειαν, γίνομαι κακοδιάθετος,
ἀρρωστῶ.

ἀρρωστονλεάρις ἐπιθ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Πε-
ρίδ. Μπριγκ. Οὐδ. ῥωστονλεάρικο Σαλαμ. ῥουστονλεά-
ρικο Σαλαμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀρρωστονλέα καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.
Φιλᾶσθενος, καχεκτικός ἐνθ' ἄν.: Πῆγε καὶ πῆρε μὲ
ἀρρωστονλεάρα καὶ τοῦ ᾗκανε κατὶ παιδιὰ χτικιάρικα Μάν.
Παιδιὰ ἀρρωστονλεάρικα αὐτόθ. Τὸ οὐδ. ἐπὶ καρποῦ, οἶον
ἀπιδίου, μήλου κττ. μὴ ἔχοντος εὐρωστίαν. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀρρωστάρης.

ἀρρωστούλλης ἐπιθ. Πελοπν.
Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀρρωστος διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ούλλης.
Ὀλίγον τι ἀσθενής: Ἀρρωστούλλα ναι ἢ δεῖνα.

